

end hidtil. Jeg har tidligere tilladt mig at rejse en Forespørgsel, en Henvendelse, her i dette Ting til den daværende Udenrigsminister, der opfordrede ham til at foranledige, at de danske Konsuler i alt Fald paa de vigtigste Handelspladser fik Vejlighed til eller bleve satte i Stand til at være noget mere virksomme i Varetagelsen af de danske Handelsinteressers, end de hidtil havde været, navnlig derved, at de jævnlig indsendte Beretninger af saadan Bestaaffenhed, som kunde antages at have aktuel Interesse i Djeblillet, og som egnede sig til Offentliggørelse til Vejledning for dem, der havde Brug for Anvisninger paa de paagældende Pladser. Dette er en Forbring, som ikke synes i noget stort Omfang at blive fyldestgjort af de nuværende Konsuler. Deres Beretninger komme i hvert Fald ud i en saadan Stikfelse, at de kun komme Offentligheden for Dje gennem den Aarsberetning, som Grossererforeningens Komite udarbejder. De kunne have megen statistisk Interesse ved deres Oplysninger om den danske Handels og Skibsfarts Forhold i Almindelighed, men naturligvis, naar de først komme ved Aarets Udgang, saa ere de Konjunkturer, de Forhold, som have været til Stede paa de paagældende Pladser i et givet Djeblit, for længst forsvundne, saa nogen aktuel, øjeblikkelig Interesse for Handel og Søfart saa de ikke. Noget ganske andet, tror jeg, kunde finde Sted, naar Konsulerne vare danske, dertil kaldede Folk, Mænd, som havde gjort det til deres hele Opgave at tjene disse Interesser i de paagældende Havne; ogsaa i denne Form, i Henseende til Indberetninger og jævnlige Konsulatindberetninger, kunde de komme til at gøre ganske væsentlig Gavn. Man har dem i andre Lande; man ser i fremmede Blade af og til saadanne Indberetninger fra Konsulerne, som omhandle de Handels- og Søfartskonjunkturer, der i det givne Djeblit findes paa de Pladser, hvor Konsulerne ere ansatte, og disse Indberetninger have vistnok megen Betydning for alle dem, der have Anledning til at benytte dem. Jeg vil derfor henstille den Tante til Overvejelse, om det ikke vilde være det rigtigste, at vi søgte — jeg søger udtrykkelig til, at det kan ikke ske med et Slag, allerede af den Grund, at vi i det givne Djeblit ikke ere i Besiddelse af de Kræfter, de tilstrækkelig uddannede og udviklede Kræfter, der ere fornødne for at sætte en saadan Reform igennem; men det kunde ske efterhaanden ved Balances Indtræden i de paagældende Konsulater — at staa ind paa den Vej, at vi herfra udsendte som Konsuler danske Mænd, der kun havde at varetage de danske

Handels- og Søfartsinteressers i de enkelte Havne, hvorom Spørgsmaalet drejede sig. Jeg gaar ud fra, at denne Foranstaltning ikke behøver at medføre nogen forøget Udgift for den danske Statskasse. Hvis der runde Tal, jeg har nævnt, ere blot nogenlunde rigtige, vil man se, at Konsulatafgifterne, beregnede efter 5 Dre pr. Ton, vilde udgøre et Beløb af c. 100,000 Kr., i disse Havne. Jeg har, naturligvis rent kalkulatorisk, tænkt mig et Antal af 16 Havne, navnlig europæiske og et Par oversjøiske. Konsulatafgifterne i disse Havne, fordelte paa de 16 Pladser, ville altsaa udgøre et Beløb af cirka 100,000 Kr. De Herrer vilde deraf se, at der kan blive en Vønning for de udsendte danske Konsuler i disse Havne af gennemsnitlig 6,000 Kr. for hver. Dette Beløb vilde vel paa enkelte Pladser ikke være tilstrækkeligt. Enhver ved, at paa enkelte af de Pladser, her er Tale om, særlig St. Petersborg og London, ere Vvsforholdene saaledes, at udsendte danske Konsuler vistnok maatte oppebære en noget større Vøn. Men paa den anden Side vilde enkelte andre Pladser kunne nøjes med mindre. Som sagt, jeg tænker mig, at den gennemsnitlige Konsulatvøn vilde blive 6,000 Kr., og dette vil være netop til de Konsulatgebyrer, der vilde blive oppebaarne i disse Havne. Naar man beholder Konsulatafgiften med denne Indskrænkning, tror jeg, at Uvjljen fra Skibsfartens Side vil i væsentlig Grad blive lettet, idet man da vil erkende, dels, at det er danske Mænd, som oppebære denne Afgift, dels at Konsulaterne da vilde komme i Hænderne paa Folk, som virkelig vilde have den Opgave at bestæftige sig med at varetage den danske Skibsfarts Interesser paa disse Steder. Jeg maa dog straks føje til, at skulle man tænke sig, at man kom til at gaa denne Vej, saa maatte man være forsikret om, at Tanken dermed ikke kunde være at tilvejebringe, hvad jeg vil kalde diplomatiste Gennemgangsposter. Dette maatte være paa Forhaand ganske afvist. Hvad man her maatte have Trang til, hvad det her galt om at stæffe sig, var Forretningsfolk, Folk, som ganske vist havde den fornødne teoretiske og merkantile Uddannelse her hjemme fra, og som derefter vare voksede saaledes op i det praktiske Livs Tjeneste, enten i Handelen eller i Søfarten, saa at de virkelig kunde gøre Gavn i de Stillinger, som de da kom til at indtage. Jeg vil føje til, at jeg tror, at man ved at gaa denne Vej, at tilvejebringe en saadan lille Kreds af faste danske Konsuler, vilde give den danske Handel en Løstestang til Uddannelse i merkantil Retning, som der vist-